

Marija Andrijašević

MOJA SESTRA KAMILA

Ako se izgubim, poslat ću ti lokaciju preko aplikacije, tako ćeš mi moć doć upomoć, objašnjavao mi je dok se pakirao za Velebit. Ne brini, planine nisu tako okrutne u proljeće. Njegovo prvo planinarenje otkako smo skupa, i meni se utroba polako mrvila u naricanje na sprovodu. Ljubav je luda, najluđa. Ali kratka, tek smo tri tjedna skupa. A kratke su ljubavi neubrojive. I u današnjem svijetu, to joj je najveća mana. Iako je ova naša imala i drugih, ozbiljnijih. Neću jua doć, ali oće neko iz GSS-a, ti samo stuoj mirno i čekaj, pomislila sam, možda i rekla, sigurno povjerovala da će biti baš tako.

Povjerovala sam i da ću, s vremenom, zbog njega postati ljubiteljica penjanja, planinarenja, pa i alpinizma. Gluteusi će iz djevojačkih s pomoću sprava u *fitness* centrima, školi trčanja, nordijskoga hodanja i penjanja u zatvorenome, evoluirati u sportske. Pratit ćemo se u stopu, hodati jedno uz drugo, zaobilaziti provalije. Mi ćemo se nad njima busati u prsa doslovno i figurativno. Naše jebanje na otvorenom neće otopiti nikakav ledeni brijeg pa ni pokrenuti omanju lavinu, ali bit će zarez, ako ne i dvotočka u klimatskim promjenama. A s vrhova svijeta ćemo, pijani od te strasti i umorni od uspona, iz oblaka raščješljavati munje i sami ih razbacivati po obzoru. Svašta sam povjerovala. Pa i u to da je naša ljubav bila ubrojiva, i ono najgore, da je bila ljubav.

Ne može se koncentrirati na posao. Misli stalno o meni. U pauzama od posla, a radio je u centru grada kao projekt menadžer, zvao me na kave, *bruncheve*, ručkove, kasnio na sastanke, trčao preko Trga i s Manduševca do ispod sata gdje me ostavljao i vikao: MARIZA, RECI DA ME NIKAD NEĆEŠ ZABORAVITI. Kako, budalo, da te zaburavin, vidimo se večeras, kako si naredi, kod tebe, u tvojoj postelji.

Napisao je i kratku priču o meni. Naslovio je „Moja sestra Kamila“ po mojoj pravoj sestri Kamili. Zapravo, skicirao je. Sve iz oduševljenja našim imenima: Mariza i Kamila, i crticama koje sam mu tu i tamo dijelila o sebi. Priča mu je u glavi, samo je mora napisati. To će za moj rođendan. On je pisac, i sve ovo što radi, radi da... pobjegne od staraca, njihovih ideja o njemu, drugačije je to od tvog, kako si ono rekla Prikom–, šta god.

Pisac je mlad, stasit, zgodan, debelih usana i zdravoga zubala, i živi u potkrovlju secesijske zgrade koju ulicu dalje od njegove firme. Visoki stropovi. Novi prozori. Novi glet na zidovima, ormari, krevet, brodski pod, grede, krov. Sve novo. Novi on. Nova ja. Izlaz na terasu s

pogledom na Iblerov trg i Džamiju, fontane koje u smiraj vodu valjaju ko more valove na Prikomuorju, u meni bude melankoliju, bliskost. Mariza, šta si dobroga napravila u životu da si vuakoga zaslužila? Otisnula se od ovog ruavno u najlipju gradsku valu. Puazi da ne postane atrakcija, znuaš kako su u našem mualome mistu završile sve atraktivne luokacije. Vaki ko mi ih išću, al ne sidre po njima. Muč, Kamila, jezik pripuntala!

Zaljubila sam se, jesam, priznala sam svima, zapravo sestri i jednoj kolegici između razduživanja knjiga i skupljanja časopisa i ravnjanja stolica i stolova koljenima, fotelja u našoj maloj čitaonici. Onaj što svakog ponedjeljka posuđuje četiri knjige i još dvije zbirke pjesama pročita dok bira među policama. Znaš ga, pokazat ću ti ga. Ah, uzdisala sam s kauča, zanesena njegovim plavim očima, dugim prstima, širokim osmijehom, još me nije upoznao s prijateljima, ali hoće, pričekaj samo da utabamo stazu, uvjerala sam i nju i sebe. Sad smo već dva mjeseca skupa. Svaki će to čas. I ti roditelji.

Knjige su uvijek na njegovu noćnom ormariću uredno posložene. Čitaš li ih uopće, rastvaram jednu, slijepljenih stranica. Čitam, kako ne, što ti znaš što ja radim kad sam sam. Ali kad je sam? Otkako me zna, stalno me zove, hoće. Mi smo, bez iznimke, otpočeka slijepljeni jedno za drugo. Meni je ugodno. Prvi sam put nakon završetka studija i nekoliko godina provedenih doma umakla s otoka. Tu nemam ni prijatelja ni obaveza. Ali on... Otkazuje rođendane, koncerte, roštilje, druženja. Uvjarena sam da će se, kad se dogodi prilika, ako i sama ne napravim isto, smrtno uvrijediti. Tu noć ne postiže erekciju. Puni me ko šaumrolu. Mučno je.

Mučno je i dva dana poslije, ne javlja mi se i ovo nam je prvi takav slučaj otkako se znamo. Zabrinuta sam. Možda piše. To razumijem, tješim se. Možda radi na Kamili. Sumnjivo mi je što me ne pita za više detalja, što ako i piše, piše o nečem što nije iskusio i smatra pomalo egzotičnim. Razmišljam kako je ta pozicija problematična. Razmišljam o tome kako ga, otkako smo skupa, nikada nisam vidjela da piše, govorio o pisanju je, i one knjige... Obični predmeti s glatkim koricama. Sramim se što razmišljam o njemu kao o lošem piscu i što slutim da s nama nešto ne valja.

Izokola se povjeravam kolegici s posla. Kaže mi da guglam *silent treatment*, da je tako njezinu kćerku jedan dečkić u kojeg se zaljubila u osnovnoj školi stavljao na mjesto kad bi, kakti, kraj nje osjećao da gubi moć. Veli školska psihologinja da je to prepisao od kuće od roditelja narcisa, da si tako nanose bol, reguliraju jedni druge. Kao da smo termostati! Ali to su... dičji problemi. Ili još gore, ozbiljne patologije. I jua nisam ništa rekla! Da nuarcis!

Boli. Boli u prsima najviše. Zrak nikako da usučem do kraja. Na treningu se rušim od pritiska i iz svlačionice mu pišem poruku. Da sam tog popodneva guglala kako me kolegica uputila, tješila sam se poslije, možda bih znala da se ne trebam ispričavati tu večer u kafiću za običnu opasku oko čitanja knjiga, prešutjeti prijetnju da je razmišljao o prekidu jer sumnjam u njega, da tražim previše i zašto, zašto jednom ne može pronaći osobu koja neće preispitivati ono što govori. Ne preispitujem uno ča govoriš, šutjela sam, preispitujem uno ča ne činiš. I možda sam u krivu, on je moj prvi gradski momak, možda je u pravu, nama je u Prikomuorju bilo... lakše za iznit sve što nas je snašlo, kalili smo se od malena, s muat što na sve muči i uoc koji nema bore nego ožiljke od mriže i dinamita. Šutim, daje mi još jednu šansu, i pluća napokon srću zrak. Jua san voljena!

Mjesec je dana do mog rođendana. Priča je još uvijek tek skica. Ništa ga o njoj ne pitam, a on se preda mnom povlači. Nešto među nama tinja, nije ljubav. Moji su gluteusi kamen. Sram me hodati cestom tako podignute guzice jer podiže i poglede s novina, tramvaja, plakata, ceste. U Prikomuorju bi babe na se stavile krst, a momci jezik pod zub i u zvižduk dok im hlače ne bi nabrekle od želje što se nema gdje da isprazni. Pisac me vodi na prvo i zadnje zajedničko penjanje i upoznaje s dvojicom kolega i prijateljem iz djetinjstva. U zahodu planinarskoga doma mimoilazim se s tim prijateljem i prepoznajem kod njega pogled koji me lovi gradom. Prepoznaje ga i pisac. Žudnju, opasnost. Navečer me jebe prstima i mrmlja nešto sebi u bradu, jedva čeka da svršim. Njegov pogled nije gladan, njegov je pogled pun prijezira prema ženi koja uživa. Vidjela sam takve u Naškoj vali, momke koji ne mogu do cura čije jezike ne razumiju kao ni slobodu. Ruka mu se trese. Umoran je.

Pričat ćemo o tome prvom prilikom, ujutro, ili za dva dana, ili za pet, kad se javi, opet je neuhvatljiv. Ovaj se put misli da ne piše ne sramim. Sramim se jer čekam da mi pošalje lokaciju. U svojoj glavi, ja mu već neko vrijeme ne idem u ljubav nego upomoć. Tužna sam, a tuga se prelijeva u bijes. Kao kod muat ka struže puod u kužini i lomi štape, huoda u sprovodima i brusi zube, kida krunice u žualo, ka riba Kamilu i mene poslin bruanja muaslin u lavorima do nam se jesenja, mual izblidila koža ne vruati u letnu crvenu. Patim. Hoću nešto dobro za sebe u ovome gradu. Razdužujem knjige i mrvim tipkovnicu. Krećem od naslova, udaram slova. Moja sestra Kamila. Razmak. Dupli prored. Slova, uđite.

Otvora mi vrata svoga stana, bocu vina. Otvaram mu svoje srce. Otvaramo temu njegove impotencije, ja sam joj na prvoj crti. Tresem se, krivim sebe jer nemam rezervne dijelove kojima mogu nadomjestiti njegove zakržljale. Popis je dug. Plače mi u krilu. Njegova me ranjivost tjera da ga nunam. Priča mi o majci i ocu, odgovaranju od upisa fakulteta koji je zbilja

htio. Otkriva mi da je prije koju godinu, kad su dva njegova poznanika objavili romane (a bili su to dobri naslovi, i posuđivani, znam), a on diplomirao na privatnom veleučilištu, doživio nešto poput živčanoga sloma. Roditelji su mu dali lijekove za svoje nesanice i psihoze, pa i dvore u centru grada. Kakovi je to odgoj, razmišljam, ne želim ih puštit ni blizu sebi. Jadni un. Ja samo želim pisati, govori, ponavlja. Žao mi je, suosjećam, a on se odvaja od mene, sabire se, briše suze, odgovara na čemu, ja sam dobro. Gle, veli nimalo zlobno nego pomirljivo, ne diže mi se samo kad sam s tobom. Drkam redovito. Zdrav sam. Pita me što želim za rođendan. Priču. Kakvu priču? Onu što si mi obećao. Priču? Tebi? Dua, kažem pravednički i na prikomuorjski, zuač se pruaviš da si zaburavi?

Sve me boli i nisam dobro. Smetam mu, otkako je sa mnom ne piše, ne viđa prijatelje, ne radi ni posao kako treba, s jebanjem on nema problema, problem je kad nas dvoje moramo nešto-nešto (tako kaže), i nehотиčno priznaje, dešavalo mu se to i prije, ali nikad u ovim razmjerima, njemu treba više vremena da bude sam, da osjeti protok ideja, da osjeti PROCES, da se odmori, da diše, bez ikog, tišina. Zatečena sam. Ujutro trebamo na planinarenje, a un me ostavlja. Skupljam svoje stvari u ruksak, nazuvam tenisice. On mene mrzi, ta me misao goni kroz besanu noć, i što sam mogla reći na sve nego otići. Možda, možda sam mogla nešto... Ujutro od njega ni glasa. Navečer otvaram Facebook i tamo nalazim desetak fotografija s planinarenja. Na osvojenom vrhu drži ruke u zraku. Izgleda kao da na njima nosi oblake, munjicu je ispucao meni u srce. Ima širok osmijeh. Od tri popodne odgovara na svaki komentar. Jedva da je pola dana prošlo, on već živi novi život. Iza ponoći, čim aplikacija izbací obavijest s ikonicom poklona omotanog u crvenu mašnu, dobivam prvu čestitku za rođendan. Ne i njegovu.

Ča ti je vo, pita me sestra koja je u rano jutro zaplovila iz Prikomuorja za kopno, meni upomoć. Otvoriti bolovanje, zatvoriti prozore, ušuškati me u postelju, oprati suđa, zavriti bilo što u loncu da kroz tijelo prođe neka tečnost i krene ga ispirati od krivnje. Teško mi je. Bol je obuzela kostur, tetura, ne može se nositi sam sa sobom, pada. Zamisli tek bol ki sam nanila piscu, zamisli ča sam sve učinila naža, kako ću ja vo priživiti. Teško mi je, ko me takvu stvori. Ča ti je vo, ponavlja Kamila i gleda u priču naslovljenu njezinim imenom. Pišeš ope, pita i lista prepravljaju, preispisivanu priču. Bezveze, mual, mumljam.

Nije dolazio. Provjeravam u kompjutoru. Zadnje je razduženo prije točno tri tjedna, prvi dan mog bolovanja. Dogovaram s kolegicom: u slučaju da se pojavi u knjižnici, ja bježim negdje iza polica, ili u zahod. U pauzi za ručak oslobađam se grča koji me drži. Penjem se na Tkalču, po ručak, pa vijugam do Opatovine. Sjedim na klupi s plastičnom zdjelom punom vrućega variva. Prisjećam se kako sam piscu nakuhavala leću, ječam, heljdu, da se ne brine o hrani, da

piše. Nedostaje mi i ta me misao posramljuje. Vadim mobitel. U bilješke zapisujem crticu za Kamilu.

Društvo s nordijskoga hodanja penje Bikčevića na Medvednici i ja klipsam za njima. Pri usponu osjećam mišiće do lopatica. Još se nisam sasvim oporavila. Gripa, govorim onima koji me pitaju što zastajem. Nordijci zauzimaju redove za hranu, stolove, neki i jedu kad ja stižem do planinarskoga doma. Mariza, zovu me, i ja se s nelagodom probijam negdje pri početak reda. Točno ispred pisca koji me nakon kratkoga i nespretnog razgovora grli. Poznato je, blisko, osjećam kako nam srca udaraju jedno o drugo, ne bore se, predaju se.

Pisac je divan. Pisac je najbolji. Jebe. Kuha. Zove me svaki dan. Brine o tome kako sam. Želi da u tjedan dana koliko smo opet skupa pokorimo čitav Zagreb. Gazimo kroz njega kao prikomuorjska dica kroz muošt. Naivna sam i otkrivam mu kako je ovo što imamo sad, baš sve što želim. Jua sam, opet, voljena!

Pisac više ne želi biti pisac. Pričao s roditeljima i želi bolji posao. Želi postati voditelj nečeg, *branch*-nešto. Prolazi nekoliko krugova razgovora. Stalno pričamo o njegovu CV-ju, kako je on najbolji kandidat, o tjeskobi i panici koje osjeća. Oprezna sam. Strah me obuzima svaki put kad trebam reći što mislim, kad razmišljam. Izaziva mi glavobolje i vrtoglavice. Kad mu se obraćam, jako ga kratko gledam u oči. Kažem da radi kako misli da je najbolje i da ne zaboravi da je pisac. Pričam mu kako i ja pišem, u Prikomuorju imam desetke blokova punih priča, običaja, osmrtnica, putopisa od jedne otočke vale do druge. Mah, odmahne rukom. Prijedlog ugovora za posao je izniman, tu noć slavimo uz valove s Iblera, i ja se osjećam kao da sam obavila dobar posao.

Nakon toga ne javlja se puna tri dana i mene opet lovi slabost. Dezorijentirana sam. Teško mi je. Što sam rekla? Što sam učinila? Mariza, glupa gluavo, ti njemu nis žienska, ti si njemu muat, peri, kuhaj i nunaj, zato mu se ne diže. Mrzi, mrzi, ne mrzi un tebe, un mrzi ča je sluab, ča ni svoj, ča ni živi, i ča se to vidi. Mrzi ča nis glupa pa te čini glupom. Ti njega u svemu pristizeš, ruazumiš? I sve suama. Ka vidi ča ruadiš, un se sebi zguadi. Zuato mu ne ruadi hidraulika. Zna un dobro ki je i ča je. Umjetna letrika od koje i najsjuajnije zvizde gasnu. Tamo se ne vraćaj, jes me čula. Obećaj! Kako sam te iznevjerila, Kamila. Kako sam sebe iznevjerila, zaboga. Pisac me zove i mene preplavljuje strah. Ne javljam se. Čitam o tretmanu šutnjom. Glava se rasterećuje.

Jua, Mariza Palaversa, nisan voljena. Jua san budala kojoj je predložena ljubav na pauzi. A kakova je to jubav, pitam pisca dok šećemo gradom u pauzi za ručak. Ljubav s otvorenim

vratima, govori i gubi moju pozornost. Baš je loš pisac, mislim. Analogiju mu nosi slab temelj, klišej. I našu ljubav nosi nešto tome slično. Jua pauzu ne išćen, jua išćen jubav, progovaram srčano. Išćen struast, da guori, da jedno užari drugo čin se taknemo! Znuaš li da pišen jubavnu priču? U njoj se gluavna junakinja zajubi u enoga pisca ki nikako da nešto napiše, i onda una puočne pisat namisto njega, ki ča je cilo vrime dok su bili škupa sve radila namisto njega. I onda, čekaj, stuani, da ti ispričan do kruaja, čekaj, una, ej, una suati... da una njega... uopće ne voli kako žienska triba volit muškog... čekaj, nisi ču kraj, una suati da ga voli ko muat svoje dite!

Knjižnice rade u jednoj smjeni, rotiraju godišnje. U Naškoj vali ježinci se povlače pred kupačima. Babe križaju prsa, momci noge. Prikomuorje cvrči od turista. Ljeto je. Godišnje doba svih pravih neubrojivih ljubavi. Ispod šarenih suncobrana svjetlucaju naslovnice ženskih časopisa, kreme za sunčanje, metalik stakla sunčanih naočala, notifikacije za poziv upomoć. Vidi je, sjuaji, pomislin. Ki bi reka da je misli zapravo. Sidi negdi ruanjen i čeka. Načeka će se. Mariza, zuač si se zalipila za taj mobitel, duojdi u more, vruće je ki đava. Tren, Kamila, mislin slobodna, neka srce istučije do kruaja... zaburavlja.